

BURGEROORLOG IN ZUID-AMERIKA?

Als men zoo de krantenberichten leest lijkt het of in Zuid-Amerika een troep van machtswaan bevangen generaals is losgebroken. Op een zeer romantische manier worden oude regeringen omver geworpen en nieuwe grondvest, die in geen enkele in het oog loopende wijze van de oude verschillen.

In de geïllustreerde bladen ziet men afbeeldingen van groote optochten, er vloeit winig bloed en leger en vloot loopende met verbluffende snelheid van de eene partij naar de andere. Regeeringen beweren, dat er rust in het land heerscht en er niets aan de hand is, maar de volgende dag zijn ze verdwenen.

Slechts een paar kenmerkende dingen zijn er in verband met de Zuid-Amerikaansche bewegingen te constateren: De nieuwe Argentijnsche regering (of was het van een ander nieuw Z. Am. bewind?) sprak de wensch uit het eerst door Engeland erkend te worden en Engeland erkende binnen enkele dagen het nieuwe bewind. Bij de onlusten in Brasilië vernielde men een Amerikaansche onderneming. Engeland stuurt kruizers naar Brasiliaansche wateren. De effectenbeursen van New York en Londen reageeren hevig op wat in Zuid Amerika gebeurt.

De reactie van Wallstreet is makkelijk te begrijpen als men volgend citaat uit de New York Times van 25-11-23 leest:

"De Vereenigde Staten hebben 5 dollar in Zuid-Amerika en de Carabische eilanden belegd, tegen iedere 4 dollar in Europa ondergebracht. Voor de wereldoorlog bedroegen onze beleggingen in het Zuiden iets meer dan 1.000.000.000 dollar. Vandaag bedragen ze meer dan 5.000.000.000 dollar. Een vergelijking van de huidige handelscijfers en die van 1912 toont dat voor ieder Amerikaansche dollar ondergebracht in het gebied ten Zuiden van het Panama-kanaal in 1912 er vandaag 10 zijn.

Onze beleggingen in Venezuela alleen reeds zijn zoo groot als onze bezittingen in het geheel Zuid-Amerikaansche continent 16 jaar geleden".

Wie strijden er in Zuid Amerika? Generaal X en generaal Y? Bevolking van stad die en staat die?

Engeland voor de oorlog de grootste geldschietster en bezitter van bezittingen in Zuid-Amerika heeft daar na de oorlog in de Vereenigde Staten een groote en dikwijls sterkere concurrent gevonden. Toch overtreffen b.v. in Brasilië de Engelsche belangen nog de Amerikaansche.

Wie strijden er in Zuid Amerika?

Tusschen de Vereenigde Staten en Engeland bestaan de meest "cordial relations". (hartelijke verhoudingen).

Burgeroorlog in Zuid-Amerika?

OORLOG in Zuid-Amerika!

VERANTWOORDING to 13-10-30. V, te L, 2.50 Totaal 89.55 nog te kort voor het grondbeginselenfonds f 199.50 Of we 't nog beleven?!

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (c)
A'DAM, GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam November 1930 No. 1.
Derde jaargang No. 17/18

DE REVOLUTIE SCHRIJDT VOORT

Het fiasco van 1918-'23.

Er komt een konkebing in de klassenstrijd. Wel is waar nog niet in "ons"

rustige Nederland, waar nog zeer weinig sporen van proletarische activiteit zijn te bekennen, maar dan in ieder geval in Duitschland, terwijl het in Spanje en Italië kraakt. We willen hier echter in het bijzonder de aandacht op Duitschland vestigen, omdat hier de HAARD DER REVOLUTIE ligt en de vooruitzichten der ontwikkeling duidelijker aan de dag treden, dan in de zuidelijke landen.

Om de voortgang der revolutie in zijn wezenlijke trekken te zien, moeten we teruggrijpen op de eigenlijke oorzaken van het fiasco der revolutionaire beweging van 1918-'23. We zijn zoo gewoon, de sociaaldemocratie en de vakbeweging als de eigenlijke beulen der revolutie aan te wijzen. En dit is dan in zoverre juist, dat deze inderdaad het vonnis voltrokken. Maar toch ligt de eigenlijke oorzaak niet in deze contra-revolutionaire organisaties. Toen het keizerlijk gezag gevallen was, vormden zich overal arbeiders- en soldatenraden, die... eigenlijk niet wisten, wat ze moesten doen. Een deel der revolutionaire arbeiders stelde de leuze: "Alle macht aan de raden", wat natuurlijk volkomen in strijd was met de gangbare opvattingen van de democratische ontwikkeling der samenleving. Een ander deel, en dat was het grootste, verlangde echter een nieuwe grondwet, welke echter lange democratische weg, dus door lagemeene verkiezingen tot stand moest komen. Rosa Luxemburg en Liebknecht b.v. stonden ook nog op dit standpunt en ze meenden, dat de Comm. Partij daarom aan de verkiezingen moest deelnemen. De C.P. besloot echter tot sabotage van de verkiezingen en genoemde leiders sloten zich toen bij de meerderheid aan. In de komende strijd zijn ze door deze solidariteit gevallen.

Het eigenlijke fiasco werd dus veroorzaakt, doordat de massa's nog geloof en vertrouwen hadden in de democratische ontwikkeling der samenleving op de grondslag van het kapitalisme en doordat ze nog bevangen waren in de illusie dat ze hun levensvoorwaarden op deze grondslag nog zouden kunnen verbeteren. De sociaaldemocratie en de vakbeweging gaven slechts uitdrukking aan de heersche illusies, omdat de massa's met hun parool: "Slechts arbeid kan ons redden" megingen. De revolutie strandde op de illusie der burgerlijke democratie.

Na 10 jaar.

Nu zijn we tien jaar verder, tien jaren van "democratische ontwikkeling", welke de arbeiders van midden-Europa volkomen in het pauperisme hebben geduwd. En nu bleek bij de laatste verkiezingen in Duitschland, dat een belangrijke omvorming in de opvattingen der massa's zich heeft voltrokken. De z.g.

"democratische" partijen werden aanmerkelijk achteruitgeslagen, terwijl de partijen van het geweld aanzienlijk vooruitgingen. We kunnen dus zeggen, dat grote massa's van de "democratie" zijn losgeslagen en alleen een geweldadige oplossing der moeilijkheden, een revolutie, mogelijk achten. Het loslaten der democratie bewoog zich echter in twee richtingen. Eenerzijds bewoog ze zich in de richting van het kleinburgerdom, dat wel is waar geneigd is, het grootkapitaal aan te tasten, maar toch de burgerlijke eigendomsverhoudingen wil handhaven en anderzijds bewoog ze zich in de richting van de opheffing van het privaatbezit aan productiemiddelen, laat ons voor het gemak maar zeggen: in de richting van het communisme. De massa's oriënteeren zich dus naar een geweldadige oplossing der conflicten, dat is naar en dictatuur van links of van rechts. Maar met de democratie raakt het in ieder geval gedaan. En daarom is de toestand weer revolutionair. In de komende strijd worden de democratische middenpartijen platgedrukt.

Het is niet onze bedoeling de verschillende krachten van links en van rechts tegen elkaar op te wegen. Laat ons volstaan met te zeggen, dat we een fascistische dictatuur het waarschijnlijkst achten, vooral, omdat de Hitlerianen bemerken, dat ze deze lange "wettelijke" weg kunnen bereiken en ze dus niet het gevaarlijk experiment van een staatsgreep behoeven. In werkelijkheid is de huidige Deutsche staatsvorm reeds lang tot het fascisme overgegaan, maar dan onder de versluiering van de democratie. Bij de nieuwe toestand zou het misleidende masker vallen, maar aan de werkelijke verhoudingen zou niets veranderen. En net zoo min als de huidige "democratie" de economische moeilijkheden kan oplossen, zoo min kan het fascisme van Hitler dit. Het kan alleen de internationale moeilijkheden nog wat vergrooten, zonder een macht te kunnen vormen, ook deze tot oplossing te brengen. Op den duur loopt het geval daarom toch op een linksche dictatuur uit. Daarom willen we deze nu nader beschouwen.

Allereerst willen we re dan op wijzen, dat zich nu reeds TWEE STROOMINGEN binnen de linksche dictatuur openbaren. Dat is dan eenerzijds die van de KPD, die de proletarische revolutie door een regering van arbeiders en boeren denkt te ontwijken en anderzijds de bedrijfsorganisaties, die de leuze aanheffen: "ALLE MACHT AAN DE BEDRIJFSORGANISATIES EN DE RADEN."

De rol van de KPD in de Deutsche revolutie.

het fiasco van de "cellentaktiek"

De rol, die de KPD in de Deutsche revolutie dekt te spelen, kan het beste gedemonstreerd worden aan haar houding, die ze ten opzichte van het vakverenigingsvraagstuk innam en nu inneemt. Zoals bekend, was de revolutionaire arbeidersbeweging, die zich in 1918 in de KPD had gegroepeerd aanvankelijk tegen het parlementarisme gericht, terwijl ze onder de leuze "Alle macht aan de raden", op het standpunt der vernietiging van de vakbeweging stond. De Russen wisten echter met behulp der radicale sociaaldemocraten (Paul Levi) de partij te splitsen (Heidelberg), waaruit eenerzijds de KAPD te voorstijn kwam en anderzijds een KPD, die tot het parlementarisme was overgegaan en die het behoud van de vakbeweging op haar program had gezet. De vakverenigingen zouden door "cellentaktiek" worden veroverd, de reformistische leiders zouden daardoor voor radicale communisten plaats moeten maken.

Deze taktiek, die door Gorter in zijn "OPEN BRIEF AAN LENIN" schitterend werd bestreden, heeft tot een absoluut fiasco gevoerd. Wel worden aanvankelijk verschillende vakverenigingen veroverd, maar het bleek, dat daarmee niets gewonnen was. De Deutsche vakvereniging is in de grond van de zaak niet veel anders dan een ontzaggelijk verzekeringsbedrijf, waarvan de vakverenigingsbourgeoisie der centrale besturen alle filialen volkomen in de hand heeft. Zoodra de nieuwe "filiaalhouders" de politiek der centrale leiding trachtte te doorkruisen, werden ze eenvoudig, ondanks de protesten der leden, afgezet, terwijl dan door het hoofdbestuur nieuwe aangewezen werden. Herhaaldelijk kwam het daarbij tot verzet van de leden, die... zich daarmee gevangenisstraf op de hals haalden, omdat het centrale bestuur krachtens haat statuten het recht tot haar handelwijze had. De "revolutionaire bestuurders der vakbonden moesten daarom voorzichtig te werk gaan, ze moesten niet al te radicaal optreden, wat in de praktijk beteekende, dat ze de fascistische politiek der vakverenigingsbestuurders doorvoerden.

Bij de arbeiders der KPD zette dit echter kwaad bloed. Terwijl de centrale besturen telkens nieuwe lonsverlagingen doorvoerden met behulp van het "arbeidsbijdrage-fascisme" verlangden de arbeiders voortdurend, dat een aanval op de loonen met een staking beantwoord zou worden. De "veroverde" vakverenigingen konden daartoe echter niet oproepen, omdat iedere staking de toestemming van het hoofdbestuur behoeft en dit er natuurlijk niet aan dacht. Een staking kon alleen tegen het hoofdbestuur worden doorgevoerd. En dit was weer onmogelijk, omdat ze dan als "wild" zou worden verklaard, zoodat er geen uitkeering werd verstrekt. Daarom verzette de KPD zich tegen wilde stakingen en vorderde steeds de eigenaars der vakvereniging op, de leiding van een eventuele staking op zich te nemen.

De laatste twee jaren hebben in deze toestand een groote verandering gebracht. Opgedrongen door de arbeiders, die in het pauperisme wegzakten, bepaalde de KPD, dat de "voorzichtige" politiek losgelaten moest worden en de communistische vakverenigingsbestuurders NIET de leiding van het centrale hoofdbestuur, maar die van de KPD hadden te volgen. Daarmee bewoog de KPD zich naar de wilde stakingen. Maar het centrale bestuur kende zijn pappenheimers. Het liet door alle betaalde functionarissen der vakverenigingen een stuk teekenen, waarin deze verklaarden, geen andere leiding dan die van het hoofdbestuur te volgen. Wie niet teekende werd ontslagen. Nu verlangde de KPD wel, dat dit stuk door haar leden niet geteekend zou worden, maar deze vonden het toch zonde om een betrekking waar ze jaren voor ge treden hadden, zoo maar weg te gooien, en daarom onderwierpen de meesten zich aan het centrale bestuur. Daarop werden ze als verraders uit de KPD gestooten. Toch ging het echter zoo niet overal. In sommige steden legden de bestuurders de kwestie aan de leden voor, die besloten zich niet te onderwerpen. Daarop werd dan de geheele afdeling uit het vakverbond geroyeerd.

De KPD is nu verder van de verovering van de vakbeweging dan ooit. Wel heeft ze nu hier en daar afgesplinterde stukken van vakbonden, maar deze zijn niet voldoende om "politiek te maken". De oplossing van het geval wordt nu gezocht in een aansluiting der fragmenten in de Rode Vakverenigings Oppositie (R.V.O.), die nu in verbinding met de leden, die nog in de vakvereniging werkzaam zijn, de strijd op nieuwe grondslag zullen voeren.

De nieuwe taktiek.

De overgang tot de R.V.O. betekent het opgeven van de illusie van de "verovering" van de vakbeweging. Niet dat de KPD het parool uitgeeft, de vakverenigingen te verlaten en daartegenover een nieuwe, revolutionaire vakbeweging te stichten. Integendeel; ook nu nog luidt het parool: blijf in de vakverenigingen. Ook niet dat de KPD de arbeiders opvoert, zich in revolutionaire bedrijfsorganisaties aan te sluiten, om de strijd om de bedrijven te kunnen doorvoeren. De KPD moet van bedrijfsorganisaties en raden niets hebben, wat zeer begrijpelijk is, zoals we straks nog zullen zien. De overgang naar de R.V.O. betekent een verandering in de taktiek. De R.V.O. wil niet langer wachten tot de centrale besturen een staking uitroepen, maar ze appelleert nu direct aan de massa, om de strijd ondanks en tegen de besturen door te voeren. Deze stakingen zullen dus niet meer onder leiding van de vakbeweging staan, maar de actie's moeten onder eigen leiding staan van de stakers worden uitgevoerd. De KPD heft nu dus hetzelfde parool aan, als de revolutionaire bedrijfsorganisaties steeds hebben gepropageerd, en het parool dus, alsof de Bedrijfsorganisaties nu gemeenschappelijk met Moskou kunnen optrekken.

Toch is dit slechts schijn. Wel zullen de bedrijfsorganisaties en de KPD nu beide de propaganda voor stakingen "onder zelfstandige leiding" voeren. Maar zodra een actie op dit plan gekomen is, openbaart zich een strijd om "deze zelfstandige leiding". Dit komt omdat de KPD zich onherroepelijk van deze leiding zal trachten meester te maken, om haar te stonden kapot te slaan, zodra ze niet aan de leiband van de KPD wenscht te loopen. Een "zelfstandige leiding", die geen werktuig is voor de partijpolitiek der KPD heeft voor haar geen zin.

Natuurlijk is het enzin, deze handelwijze terug te brengen tot de "slechtheid" of de "machtswellust" of op andere soortgelijke eigenschappen, waarin de KPD inderdaad groot is. Deze handelwijze wordt door haar voorgeschreven door de opvattingen, die ze nu eenmaal van de klassenstrijd en het communisme heeft. Naar moskovitische opvattingen moet de arbeidersklasse allereerst een politieke revolutie doorvoeren, welke de communistiche partij het bewind in handen doet nemen. Vanuit deze machtspositie moeten dan verschillende bedrijven in staatbeheer genomen worden, om zoo het staatskapitalisme als "overgang" naar het communisme door te voeren. De doorvoering van het communisme is de functie van de leiders der communistiche partij.

Deze opvatting bepaalt haar heele handelen. Alle acties der arbeiders zijn voor haar slechts middel, om de partijpolitiek door te voeren, om de communistiche partij aan de regeermacht te helpen. En daarom moet ze alle tendenzen, die zich tegen deze regeermacht verzetten, van begin af aan neerslaan. Daarom verzet ze zich ook tegen de leuze: "Alle macht aan de bedrijfsorganisaties en de raden". En daarom ook moet ze van bedrijfsorganisaties en raden niets hebben.

En hier ligt teven de verklaring van het feit, dat de KPD na het fiasco der cellentaktiek nog steeds het parool "Blijf in de vakverenigingen" handhaaft. Moskou acht het communisme, dat de leiding van de productie en distributie in handen van de producenten en consumenten wil leggen een "syndicalistische dwaasheid", waartegen Lenin reeds van leer trok in zijn: "Het linkervleugel communisme, een kinderziekte der wanorde". De communistiche partij heeft het vakverenigingsapparaat brood nodig, als ze aan de macht gekomen is, want het moet later de rol van bemiddelaar vervullen tussen de arbeiders in de staatsbedrijven en het staatskapitaal. De arbeiders blijven

loonarbeiders en dus moeten de vakverenigingen collectieve arbeidscontracten afsluiten met de leiders der staatsondernemingen. Dat is de werkelijke reden, waarom dit "machtsapparaat van de arbeidersklasse" behouden moet blijven.

De Bedrijfsorganisaties in de revolutie.

Bij deze stand van zaken ligt het voor de hand, dat binnen de arbeidersklasse een heftige strijd om deze "zelfstandige leiding" moet ontbranden. Wel is waar ontbreekt bij de radenbeweging een gemeenschappelijk beginsel ter doorvoering van de sociale revolutie. Tot nu toe treedt feitelijk alleen de Groep van Internationale Communisten met een concreet program voor de opheffing van de loonarbeid in den strijd. Maar toch zijn de grondslagen van de Duitse radenbeweging direct tegen het Stalinistische staatskapitalisme gericht. Wel staat ze op het standpunt der dictatuur, omdat de opheffing van het kapitalisme zelf al heel "dictatoriaal" is en ze zeer goed weet, dat de burgerlijke groepen gewapenderhand zullen trachten de opbouw van het communisme te verhinderen. Daarom zal ze zeer zeker al deze groepen ontwapenen en hun organisaties ontbinden en verbieden. Maar deze dictatuur is tevens tegen iedere partij gericht, die de macht aan zich wil trekken. M.a.w. ze zal trachten, iedere partijdictatuur te verhinderen, om alle economische en politieke functies door de Bedrijfsorganisaties en de zelf-gekozen raden te doen vervullen. Ze plaats haar klassedictatuur tegenover de partijdictatuur.

Of de Radenbeweging haar doeleinden kan verwezenlijken, of ze tegen de partijen, die zich van de macht willen verzekeren, om het kapitalisme in de een of andere vorm te willen laten voortbestaan, is opgewassen, zal daar van afhangen, of ze een ijzeren eenheid tot stand weet te brengen. Die ijzeren eenheid bedoelt dan allereerst een eenheid in opvattingen van de taak der revolutie, van de maatregelen ter doorvoering van het communisme. Eerst als de ze eenheid aanwezig is, eerst dan kan de Radenbeweging de organisatorische macht ontwikkelen, die tegen de staatspartijen van alle schakeeringen is opgewassen. De Radenbeweging moet haar eenheid vinden op een positief program. Ze kan niet volstaan met het aanwijzen der fouten, de tekortkomingen, de halfheden, de verraderlijke partijpolitiek der KPD, maar ze moet volkomen klaar en duidelijk haar positief program van de communistiche opbouw daartegenover stellen. Tot nu toe beweegt de Radenbeweging zich echter alleen in de algemene formules van bezetting der bedrijven, afschaffing der loonarbeid, Radendictatuur. Maar van de concrete inhoud hoort men niets. En daarom zullen de partijpolitici, die wel een concreet program hebben, de massa's voorloopig nog in hun ban houden.

Maar ongeacht of de massa's zich bewust zijn van de weg, waarop ze zich bewegen... de revolutie schrijdt voort. Laat ons in deze strijd alle krachten in het werk stellen, om de revolutionaire eenheid ter doorvoering van het communisme tot stand te brengen.

VERANTWOORDING: Sp. te A. f 5. -; H.M. te A. f 1. -; E.R.M. te A. f 1. -

Kameraden. Met de meeste ernst moeten we er op wijzen, dat de uitgave van de PIC op deze wijze niet voort te zetten is. Een deel der lezers brengt geregeld zijn offer in onze altijd leege kas, maar een ander deel laat nooit wat van zich hooren. Indien deze lezers niets meer voor de uitgave voelen, laat ze ons dan even een briefkaartje zenden, zoodat we de toezending staken. Stel je echter een verdere uitgave op prijs, laat dat dan bemerken door een kleine bijdrage. Wij zijn heelemaal niet grootsoch en aarvaarden zelfs het kleinste bedrag.
B De administratie"

DE LIKWIDATIE VAN DE WERKLOOSHEID IN RUSLAND.

Brutaal fascisme onder het mom van Communisme!

Een onzer lezers verzoekt ons onze zienswijze te geven over onderstaand bericht uit "DE TRIBUNE" van 17 Oct. We willen dat zoo kort als het ons mogelijk is, doen. Het bericht luidt als volgt:

Naar aanleiding van het jongste besluit van de Sowjet-regering over DE OPHEFFING VAN DE WERKLOOZENONDERSTEUNING, brengt de Moskousche pers belangrijke gegevens over de volledige likwidatie van de werkloosheid.

De "Prawda" bericht, dat de onlangs op de arbeidsbeurzen gehouden controle aanwees, dat slechts een heel klein deel van de als werkloos ingeschreven personen werkelijk werk zoekt. Op de Moskousche arbeidsbeurzen waren slechts 4500 personen ingeschreven ALS ONDERSTEUNING NOODIG HEBBENDEN. Op uitnodiging van de beurs verschenen slechts 3132 personen, waarvan 630 reeds arbeid hadden. Aan 916 werd onmiddellijk werk gegeven en 236 werden naar vakcursussen gestuurd. 750 personen weigerden ieder werk. Thans zijn op de arbeidsbeurs 177 werklozen overgebleven.

De "Ek.Jian" schrijft, dat vele bedrijven tegenwoordig lijden aan een groot gebrek aan arbeidskrachten. Alleen reeds in Juli kwam men 1½ miljoen arbeiders te kort.

De voornaamste taak van het commissariaat van Arbeid bestaat thans in de vorming van nieuwe geschoolde arbeiders. In de komende 3 maanden zullen ongeveer 500 000 geschoolde arbeiders worden gevormd. Het blad besluit zijn beschouwing met de opmerking, dat de likwidatie van de werkloosheid in de Sowjet-Unie een historisch keerpunt is van de grootste betekenis: de enorme opgang van de socialistische opbouw is daaruit te zien.

De arbeiders moeten nauwkeurig volgen, hoe hun klassebroeders in het Sowjet-land de ongelooflijke moeilijkheden op de weg naar het socialisme overwinnen: dit feit van de likwidatie van de werkloosheid, juist in het Sowjet-land, is een nieuwe, krachtige aansporing tot de strijd tegen de klassevijand."

Tot zoover het bericht in "DE TRIBUNE".

Allereerst vestigen we de aandacht op de zinnede, dat slechts 4500 personen waren ingeschreven, die ONDERSTEUNING NOODIG HEBBEN. Daarbij moeten we echter in het oog houden, dat voor de arbeidsbeurzen alleen de personen "ondersteuning nodig hebben,

die daarop wettelijk aanspraak kunnen doen gelden. Dat getal 4500 zegt dus volstrekt niet, dat er slechts 4500 werklozen waren, dit kunnen er wel 20 000 zijn. Verder dient in het oog gehouden, dat niet iedere werkloze bij de arbeidsbeurs ingeschreven kan worden. Er gelden verschillende bepalingen, die ons niet alle bekend zijn, maar waarvan één in ieder geval zeer noodlottig op een zekere groep werklozen werkt. Deze groep zijn de boeren, die van het land komen stroomen, om in de stad werk te zoeken. Willen deze boeren bij de beurs ingeschreven worden, dan moeten ze aantonen, dat ze hun dorp "niet zonder grondige reden" verlaten hebben. In de praktijk is dat natuurlijk onmogelijk en daardoor is het aantal werklozen veel groter, dan uit de cijfers van de arbeidsbeurzen blijkt.

Deze toestand wordt duidelijk gedemonstreerd aan de verschillende opgaven, die we uit Rusland krijgen. Zoo noteerden bijv. in 1927 de arbeidsbeurzen officieel 1,26 miljoen werklozen, terwijl het officieele Bureau voor Conjunctuuronderzoek te Moskou bijna 1 miljoen méér, nl. 2,1 miljoen opgaf. Het verschil ontstaat niet, doordat één van beide geknoeid heeft, maar doordat de arbeidsbeurzen de nieuw toestroomende boeren niet mochten inschrijven, terwijl genoemd Conjunctuurbureau deze werkloozengroep op 900 000 schatte. Zoals we zien, leverde dit toen een verschil van bijna 100% boven de arbeidsbeurzen.

Maar zoals gezegd, "DE TRIBUNE" meldt, dat slechts 4500 personen ONDERSTEUNING NOODIG HADDEN. Wie hebben nu ondersteuning nodig?

- 1e De geschoolden.
- 2e De ongeschoolden, MITS ze lid van een vakvereniging zijn en MITS ze kunnen bewijzen, een jaar onafgebroken gewerkt te hebben.
- 3e De ongeschoolden, ongeorganiseerd, MITS ze kunnen aantonen, 3 jaar onafgebroken te hebben gewerkt.
- 4e De beampten, georganiseerd, MITS ze kunnen aantonen, 3 jaar onafgebroken te hebben gewerkt.
- 5e De beampten, ongeorganiseerd, MITS ze kunnen aantonen, 5 jaar onafgebroken te hebben gewerkt.

Hoe werkte deze steunregeling in de praktijk? Om te beginnen valt al een groot deel der werklozen buiten de regeling, omdat ze niet eens ingeschreven werden. Dit aantal bedroeg in 1927 50%, dus de helft, van het aantal. Voor de rest golden zulke bezwarende bepalingen, dat ze groote kans hadden NIET voor ondersteuning in aanmerking te

komen. Volgens de officiële opgave hadden in 1928 ongeveer 70% van de ingeschrevenen "recht" op ondersteuning. Over het heele leger van werklozen berekent, beteekent dit, dat slechts 35% der werklozen ondersteund werd.

En daarom is de opheffing van de werklozenverzekering voor de werklozen van niet zoo heel groot belang..... de meerderheid kreeg toch niets!

Jammer genoeg, hebben we ons hier moeten behelpen met betrekkelijk oud cijfremateriaal (Wie onze redactie met een gratis-abonnement op verschillende officiële publicatie's wil verrassen, mag het gerust!). Maar het is de vraag, hoe het NU, in 1930, met het geval staat. Daaromtrent is op te merken, dat ook nu de toestroomende boeren NIET aan de arbeidsburzen werden ingeschreven, terwijl de bovengenoemde steunregeling in 1930 gold. Volgens de "TRIBUNE" was er in Juni al een te kort van 1½ miljoen arbeiders. Dat is echter, zocals het daar staat, een platte leugen. De officiële opgave luidt voor:

Januari 1930	1 254 800 werklozen.
Februari 1930	1 168 500 werklozen.

Heel zachtvaardig uitgedrukt, komt het ons een beetje zonderling voor, als er dan in 1½ Juni plotseling 1½ miljoen te kort komen.

We gelooven dan ook niet, dat we in Rusland met een likwidatie van de werkloosheid te maken hebben, maar alleen met de likwidatie van de werklozenverzekering. Rusland geeft het voorbeeld, waarnaar de heele Westersche bourgeoisie zit te likkebaarden. Hoe graag zou ze ook tot een dergelijk fascisme overgaan!

Toch is het zeer goed mogelijk, dat een groote werkloosheid in Rusland gepaard gaat met een brandend te kort aan arbeiders. De moeilijkheid zit juist in de behoefte aan geschoolde krachten. Naar onze overtuiging moeten er op het oogenblik stellig ongeveer 1 miljoen werklozen zijn. 1½ Ze kunnen echter niet worden opgenomen, voor dat er een aantal nieuw geschoold is. Eerst als er weer een aantal geschoolden kan worden opgenomen, is er ook weer plaats vrij voor ongeschoolden.

Amsterdam November 1930 No. 2.
Derde jaargang No. 18.

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

"MAATREGELEN TOT DE NIEUWE ORDENING VAN HET BEHEER DER

PRODUCTIE EN HET VASTLEGGEN VAN DE DICTATORISCHE RECHTEN

VAN DEN LEIDER IN DE BEDRIJVEN" in Sowjet-Rusland.

Toen in 1917 en 1918 de Russische arbeiders de bedrijven aan het bezit- ters ontnomen hadden, wilden ze deze onder leiding van de arbeiders verder doen werken. Het Centrale bestuur der Comm. Partij trad hiertegen echter al direct krachtig op en ze begon de strijd tegen de "syndicalistische tendenzen". De regering wilde de leiding van productie en distributie zooveel mogelijk centraliseeren, om het geheele beheer in handen van de Opperste Economische Raad te leggen. Het was daarbij echter erg lastig, dat de arbeiders zelf de gang der productie wilden bepalen. Om de leiding der productie beter in hand te krijgen, streefde ze er daarom naar, de verantwoordelijkheid voor de productie NIET in handen der arbeiders te laten, maar ze naar de leiders der bedrijven, naar de "roode directeurs" te verleggen. Deze waren daarmee niet langer verantwoordig aan de arbeiders verschuldigd, maar enkel en alleen aan de opperste economische raad.

Dit proces voltrok zich vrij spoedig. Wel verlangde de "Organisatie van Bedrijfsafgevaardigden" de "collectieve verantwoordelijkheid", maar reeds tegen 1921 was de beslissing gevallen. Toch probeerden de arbeiders telkens weer zich met de productie te bemoeien, wat ze nu echter trachtten te bereiken door middel van bedrijfscommittees of commissies van vakbonden, wat met de grootste moeite door de centrale besturen der vakbonden moest worden onderdrukt. En ook nu nog is deze strijd tegen de syndicalistische tendenzen niet afgelopen, wat blijkt uit de verschillende besluiten, die de leiders der productie nemen.

Om dit vraagstuk te belichten, geven we een en ander uit het Centraal Comité der C.R.P., dat op 7 Sept. '29 werd aangenomen. (Gepubliceerd in "Kamp-ruf", no. 1, 11e jaarg.) Het besluit heet:

"MAATREGELEN TOT DE NIEUWE ORDENING VAN HET BEHEER DER PRODUCTIE EN HET VASTLEGGEN VAN DE DICTATORISCHE RECHTEN VAN DE LEIDER ON DE BEDRIJVEN"
Het besluit beoogt "een duidelijke en nauwkeurige grens van de functies en plichten van de bedrijfsorganisaties, van de directeur, van de bedrijfscomité's en van de partijcellen" te geven. Het Centraal Comité constateert nl.:
"In de ondernemingen is nog steeds de directe inmenging van partij en vakverenigingsorganen in de operationele werkzaamheden der bedrijfsbesturen aan de orde van de dag".

Het Centraal Comité acht dit een groote fout en daarom verlangt het "een energieke afschaffing van deze abnormaliteiten, omdat anders "het ddoerven van de arbeidsdiscipline, het opvoeren van de arbeidsintensiteit en het verwerkliken van de bezuiniging... niet te verzekeren is."